

La nova fornada banyolina

Text > XAVIER CASTILLÓN

Des de fa més de mig segle, Banyoles ha estat una font inesgotable de propostes musicals interessants en diferents fronts estilístics, emmarcables dins del rock, el *pop* i altres músiques populars contemporànies. Ho plasma molt bé el periodista i historiador de la cultura alternativa Eloi Camps (Banyoles, 1994) en el seu llibre *Mig segle de fressa: El rock i el folk a Banyoles i al Pla de l'Estany* (2018). Evidentment, en aquest llibre exhaustiu no hi surt Eli Rodríguez, un jove grup banyolí creat després de la pandèmia, format també per músics molt joves, que ara tenen entre vint-i-un i vint-i-sis anys, aproximadament, i que ja han publicat dos discos: *Ni si quiera* (2021) i aquest *Nuevas técnicas de meditación*, nova referència del segell gironí Neu!

Amb Pol Butinyà (graduat en filosofia i «lector apassionat de Nietz-

sche») fent les funcions de cantant i compositor principal, aquest sextet utilitza el castellà com a llengua principal de les seves cançons, amb algunes pinzellades en català i italià («Scusa»). Per la tria lingüística i el *pop-rock* trepidant i divertit, amb unes lletres gens convencionals («Novios y novias», «Embajador de Adidas»), recorden la fornada més irritant i brillant de la *movida* madrilenya i grups estatals d'ara mateix, com ara Los Punsetes, La Paloma i Carolina Durante, grup amb el qual també hi ha un paral·lelisme evident: tots dos porten nom de dona.

Per gravar i publicar el segon disc, Eli Rodríguez ha trobat un bon aliat en l'equip del Neu!, amants també de les guitarres i les idees una mica esbojarrades que alimenten el *pop-rock* més imaginatiu, comptant-hi la publicació del disc en casset com a únic format físic. Xebi Salvatella (Xebi SF), direc-

ELI RODRÍGUEZ. *Nuevas técnicas de meditación*. Neu!, 2025.

tor del segell, i Enric Teruel en són els productors, i aparentment no sembla un artefacte antisistema, però amb el títol i una portada en què apareix un buda amb targetes de crèdit, projecta un missatge per reflectir (i criticar) una societat on es busquen «ofertes de budisme a Wallapop o de taoisme a AliExpress».

RIKUS. *Sense vergonya*. U98 Music, 2025.

MARCEL TORRES. *Batecs de sorra i sal*. Marcel Torres, 2025.

Gresca i reflexió per a tothom Text > X. C.

El grup de música familiar encapçalat per Enric Canosa Cantalozella (Santa Coloma de Farners, 1979), un dels exemples de l'alt nivell que han assolit en els darrers anys aquest tipus de formacions a les comarques gironines, publica el seu tercer disc, *Sense vergonya*. Les deu cançons que l'integren, amb estils musicals molt va-

riats, projecten missatges que van de la gresca i la xerinxola més pures («El ball del macarró») a temes que encoratgen els infants a no tenir por de res («Soc valenta») i a perdre la vergonya que els pot immobilitzar. Amb Rikús la festa està garantida, però sempre amb una mica de reflexió mentre es mou el cul, perquè el món sigui una mica millor.

Guitarra mediterrània Text > X. C.

Després d'haver enregistrat un disc doble conceptual com a membre de Pulpopop, just abans de la pandèmia, el guitarrista gironí Marcel Torres reapareix, discogràficament parlant, amb el seu primer àlbum en solitari, *Batecs de sorra i sal*, un treball instrumental inspirat i preciós amb deu composicions pròpies. Gra-

vats bàsicament amb la seva guitarra, el baix de Jaume Àvila i la percussió de Pol Ribó, més el saxòfon tenor de Xavi Molina en el tema que obre el disc («La roda»), aquests batecs puen de moltes fonts, però en essència són música mediterrània, de sorra i sal. Com a cloenda hi ha una «Fantasia» gravada amb la Bratislava Symphony Orchestra.